

K

O

R

A

GLASILO UČENCEV

OSNOVNE ŠOLE SREDIŠČE OB DRAVI

Uredni odbor:

1. Nuša PETKO

2. Jaka DOGŠA

3. Jasna KLOBUČAR

4. Helena LUKMAN, 8.a

5. Helena LUKMAN, 8.b

6. Nataša ZOREC

MENTORICA:

Majda TKALEC

APRIL 1996

BESEDA UREDNIŠKEGA ODBORA:

Šolsko leto se že nagiba proti svojemu koncu, zato smo osmošolci pohiteli pri zbiranju prispevkov za šolsko glasilo. Letošnje KORAKE izdajamo ob 42. krajevnem prazniku.

V glasilu najdete literarne prispevke učencev od 1.-8. razreda. Zaključujemo pa ga z rubriko ZA RAZVEDRILLO, kjer boste našli tudi nagradno križanko za učence od 5.-8. razreda in nagradno izpolnjevanje za mlajše učence. Pri reševanju le-tih vam želimo veliko zabave. Pravilne rešitve izrečite in oddajte do točka, 16. aprila, osmošolkama Jasni KLOBUČAR ali Nuši CVETKO.

Ne pozabite napisati svojega imena! Po trije izžrebanci/ razredne in predmetne stopnje bodo prejeli lepe nagrade.

K O R A K I

11. april - naš krajevni praznik. Praznik KS Središče ob Dravi. In zakaj ravno 11. april? Tega dne leta 1942 so za židovi mariborskih zaporov padli štirje zavedni krajsani - štirje zavedni Slovenci. Ti so bili: Jakob, Jozef, Marija in Ana. Zavedni so bili, ker so vedeli, da bi ostali narod - Slovenci. Borili so se za ohranitev slovenstva. Borili so se za življenje pod svobodnim soncem, ki takrat ni moglo sijati. Velika želja se je tudi orealizirala. Dežela se je s pomočjo tako pogumnih ljudi otresla okupatorja in začela svoje življenje.

GLASILO UČENCEV OŠ SREDIŠČE OB DRAVI

april 1996

Spomenik tacev v Središču, ki je bil postavljen leta 1942, pa je pomnil na te težke čase. Arhivski dokumenti, iz tega obdobja so ohranjeni v muzeju, ki nas spominja na žrtve in uplajenje domačinov in okoličanov v drugi svetovni vojni.

11. april praznujemo kot krajevni praznik od leta 1954. Letos je torej 42. krajevni praznik KS Središče.

Sedaj živimo precej drugače, kot je bilo takrat. Slovenci smo se osamosvojili. KS Središče si prizadeva za svojo občino, podoba kraja se je spremenila, v neki meri pa so se spremenili tudi ljudje in občani. Mnogo se je spreminjalo in spremenilo tako, kot so si to ljudje želeli. Pa naj se svet vrti v katerikoli smer že, krajevni praznik je pomemben dan, ko se bom spominjala nepozabnih dogodkov in ljudi iz naše krajevine zgodovine. V aprilskih dneh se večkrat zamislim, ko se vprašam, če se z našimi spomini zadostno oddolžimo žrtvam vojne. To je čas, ko bi morali biti ponosni na naše prednike. Najpomembnejše izmed vsega pa je, da se imamo radi, da si zaupamo med seboj.

Uredniški odbor:

1. Nuša CVETKO
2. Jaka DOGŠA
3. Jasna KLOBUČAR
4. Helena LUKMAN, 8.a
5. Helena LUKMAN, 8.b
6. Nataša ZOREC

Jasna KLOBUČAR, 8.a

MENTORICA:
Majda TKALEC

Ko prideva domov, se najeva, potem pa greva delat naloge. Sestroci pa iz vrta pripelje ata. Takrat se tudi jaz vniem od babice domov. Ob štirih se iz službe pripelje mama. Medve s sestroci se igra, mama pa kuha. V soboto in nedeljo je pri nas najlepše, ko smo vsi zbrani doma.

Aleksandra RAJH, 2.r

BESEDA UREDNIŠKEGA ODBORA:

Šolsko leto se že nagiba proti svojemu koncu, zato smo osmošolci pohiteli pri zbiranju prispevkov za šolsko glasilo. Letošnje KORAKE izdajamo ob 42. krajevnem prazniku.

V glasilu najdete literarne prispevke učencev od 1.-8. razreda. Zaključujemo pa ga z rubriko ZA RAZVEDRILO, kjer boste našli tudi nagradno križanko za učence od 5.-8. razreda in nagradno izpolnjevanko za mlajše učence. Pri reševanju le-teh vam želimo veliko zabave. Pravilne rešitve izrežite in oddajte do torka, 16. aprila, osmošolkama Jasni KLOBUČAR ali Nuši CVETKO.

Ne pozabite napisati svojega imena! Po trije izžrebanci razredne in predmetne stopnje bodo prejeli lepe nagrade.

NE SMEMO POZABITI

11. april - naš krajevni praznik. Praznik KS Središče ob Dravi. In zakaj ravno 11. april? Tega dne leta 1942 so za zidovi mariborskih zaporov padli štirje zavedni krajan - štirje zavedni Slovenci. Ti štirje in mnogi drugi, ki so želeli boljši svet zase in za vse druge. Ti štirje in mnogi drugi, ki so želeli svobodno deželo, v kateri bi živeli oni, njihovi potomci in poznejši rodovi. Želeli so, da bi živeli srečno in svobodno, da bi ostali narod - Slovenci. Borili so se za ohranitev slovenstva. Borili so se za življenje pod svobodnim soncem, ki takrat ni moglo sijati. Velika želja se je tudi oresničila. Dežela se je s pomočjo tako pogumnih ljudi otresla okupatorja in zaživela svoje življenje.

Spomenik talcev v Središču, ki je bil postavljen leta 1946, pa je pomnil na te težke čase. Arhivski dokumenti, iz tega obdobja so ohranjeni v muzeju, ki nas spominja na žrtve in trpljenje domačinov in okoličanov v drugi svetovni vojni.

11. april praznujemo kot krajevni praznik od leta 1954. Letos je torej 42. krajevni praznik KS Središče.

Sedaj živimo precej drugače, kot je bilo takrat. Slovenci smo se osamosvojili, KS Središče si prizadeva za svojo občino, podoba kraja se je spremenila, v neki meri pa so se spremenili tudi ljudje in občani. Mnogo se je spreminjalo in spremenilo tako, kot so si to ljudje želeli. Pa naj se svet vrti v katerokoli smer že, krajevni praznik je pomemben dan, ko se bom spominjala nepozabnih dogodkov in ljudi iz naše krajevine. V aprilskih dneh se večkrat zamislim, ko se vprašam, če se z našimi spomini zadostno oddolžimo žrtvam vojne. To je čas, ko bi morali biti ponosni na naše prednike. Najpomembnejše izmed vsega pa je, da se imamo radi, da si zaupamo med seboj.

Jasna KLOBUČAR, 8.a

MOJ DELAVNIK

V naši družini smo štirje člani: ata, mama, sestra in jaz. Zjutraj, ko se umijem in oblečem, me mama odpelje k babici, sestrico Patricijo pa v vrtec. S sestrično Sanjo greva vsak dan skupaj v šolo. Ko prideva domov, se najeva, potem pa greva delat naloge. Sestrico pa iz vrtca pripelje ata. Takrat se tudi jaz vrnem od babice domov. Ob štirih se iz službe pripelje mama. Medve s sestrico se igrava, mama pa kuha. V soboto in nedeljo je pri nas najlepše, ko smo vsi zbrani doma.

Aleksandra RAJH, 2.r

IZ MOJEGA DNEVNIKA

SOBOTA, 23.12.1995

Končno se mi uresniči. POČITNICE, POČITNICE, POČITNICE... Dovolj dolgo smo čakali nanje. Šola nas je izpustila iz svojega naročja in okusili bomo nekaj lepih svobodnih dni. Zdaj sem se prepričala, da je res "Strogi gospodje ne vladajo dolgo." Začela sem pisati svoj dnevnik. Najbrž se ne bo najbolje obnesel ali pa vendar. Sicer pa, saj nisem pisateljica, pa tudi filozof ne, poskusim pa lahko. Če me kaj zanima, sem tam zraven, drugače pa ne. Keksi, ki sem jih pekla za božič se na začetku niso obnesli, ampak težji začetek je desetkrat bolj koristen, kot lahek, mi je rekla mama.

Potem bo najbrž držalo.

NEDELJA, 24.12.1995

Ponoči sem slabo spala in sem zato pozno vstala ter zamudila zajtrk. Ostali so odšli po nakupih. Počutila sem se zapuščeno, zapuščen pa je le tisti, ki se sam zapusti. Tega pa nisem nameravala. Mogoče pa katere izmed teh misli, ne držijo. Pa vendar, to so napisali slavni ljudje, ki pa najbrž vedo, kaj pišejo. Ali pa tudi ne. Nekateri pisatelji opisujejo le lastne občutke, potem ti za nas, preproste ljudi, ne veljajo, ali kako?!

Ne bom se poglabljala v te stvari, ker nisem filozof in tudi ne nameravam postati. Pa vendar mi včasih uide in potem se ne morem ustaviti!

Zvečer smo krasili drevesce. Bilo je zeleno, s košatimi vejicami in dajalo mi je občutek varnosti in samozavesti, najbrž zaradi svoje višine. Pod drevesce smo postavili simbol božiča - "JASLICE". Pogovarjali smo se o božiču nekoč, ki se precej razlikuje od božiča danes. Takrat so bili otroci zadovoljni že z božičnim vzdušjem in niso potrebovali daril. Najbrž je judi prevzel denar. Gotovo je tako, ker smo postali prevzetnejši in domišljavi.

PONEDELJEK, 25.12.1995

Zjutraj smo najprej imeli pravi božični zajtrk. Morala bi biti vesela, kajti miza je bila skrbno obložena in lepo okrašena, pa nisem bila. Koliko otrok po svetu je lačnih in koliko otrok bi dalo vse za kos kruha z naše mize. Nešteto otrok, nešteto bolnih in ranjenih. Mi pa tukaj sedimo brezskrbno in živimo v miru. Ampak koliko, koliko ljudi živi v vojni in koliko ljudi mora zapustiti svoje domove in živeti v bedi. Nisem politik, pa se vseeno zamislim nad tem, da imajo nekateri preveč, medtem ko drugi nimajo ničesar.

Večerni sprehod mi je dobro del in počutila sem se bolje po tem dnevu.

Dolgo nisem mogla zaspati, ko sem bila že na koncu z močmi, sem vendar zatisnila oči.

Burle so me grozne misli in grozni prizori so mi prihajali pred oči. Pa sem preživela, kot morajo mnogi, ki to vidijo in resnično doživijo.

TOREK, 26.12.1995

Vstala sem zgodaj in začela sem s knjigo RAZVOJ KLASIČNEGA BALETA. Knjiga je čudovita, pa čeprav je napisana v hrvaškem jeziku. Napisala jo je Selma Jeanne Cohne. Najraje prebiram knjige, iz katerih se je mogoče kaj naučiti, pa seveda tudi romane.

Dan je bil deževen in take dneve sovražim. Mama me je poskusila naučiti kvačkati, pa mi ni šlo. Pač nisem za to. Čeprav rada oblikujem in slikam. Ob tem se sprostim, pod mojimi rokami pa kar nekaj nastaja. Ko smo se igrali igro ČLOVEK NE JEZI SE, sem izgubila in sem jokala. "Življenje te bo večkrat metalo ven, navaditi se moraš na to," mi je rekel oče. In imel je popolnoma prav. Življenje je trnjeva pot, po kateri moraš hoditi previdno, da ne padeš. Toda navaditi se moraš tudi na padce, ki so pogosti in včasih prav pridejo. Kajti na napakah se učimo.

SREDA, 27.12.1995

Bila sem v knjižnici v Ormožu. To je eden izmed mojih najljubših kotičkov. Tam se sprostim ob branju knjig. Ena izmed knjig, ki je nisem razumela je SVETOVNA KNJIŽEVNOST. Shakespeara pa popolnoma razumem. Seveda ne berem skrajšanih verzij. Shakespeare je res takšen pisec, ki mladim vliva voljo do življenja. Tudi sama rada pišem, ne rečem pa, da sem za to talentirana. Nekateri pisatelji imajo bujno domišljijo, razmišljajo drugače, toda ravno zato jih je treba razumeti.

ČETRTEK, 28.12.1995

Nesreča nikoli ne počiva. Neprijetnosti tudi ne. Tudi danes ne. Nekaj je bilo z avtom narobe. Serviserji pa dolgo niso prišli. Prebrala sem knjigi NININA PESNIKA DVA in MALE ŽENSKE. Obe knjigi sta bili super, kar požrla sem ju.

Popoldne sem šla na sprehod in si tako umirila živce. Vedno, ko sem na sprehodu, si moje misli spočijejo. Tako za nekaj časa odvržem skrbi. Serviserji so se mi zamerili in rekla sem si "Človeka nič bolj ne onečasti kot ne plemenito dejanje." To tudi drži. Mogoče se bo človek ob tem dejanju zamislil, mogoče ne. Toda onečaščen bo ostal in tudi neplemenito dejanje bo ostalo.

PETEK, 29.12.1995

Dan je bil podoben ostalim. Že dopoldne sem šla v Ormož kupovat darila za domače. Tam smo ostali tudi na kosilu v restavraciji. Težko je izbrati pravo darilo, če ne poznaš značaja človeka, za katerega kupuješ. Če veš, da človek, ki ga poznaš, misli samo na uporabnost in korist, mu ne kupuj darila. Ni ga vreden. Ker tak človek svet uporabi in izkoristi.

Nataša PAJEK, 6. a

JE TAKO TUDI PRI VAS?

Rada ustvarjam. Če le utegnem, napišem pesem, spis, črtico ali kaj drugega. Ponavadi pišem v svoji sobi, vendar mi zadnje čase to več ne uspeva. Zakaj ne? No, bom poskušala razložiti.

Ob ponedeljkih, ko pridem iz šole, zasačim v sobi bratranca. Ko odide, se vrne moj preljubi bratec, ki hodi k podaljšanemu bivanju. Nedolžno me gleda, kot bi bil angelček, ter vpraša: "Helena, lahko?"

Zavijem z očmi in naveličano prikimam. Izkoristi me samo dve do tri ure. Brez skrbi, ni še konec. Za njim prideta na vrsto še mama in ata, ki sta moja "gosta" le urico, dve.

Ob torkih je največji promet, ker imamo tečaj gospodinjstva, za tem pa še odhajam v glasbeno. Vrnem se šele okrog šestih zvečer. Pogledam hišo od kleti do podstrešja. Nikogar ni. "Šli so k babici," pomislim. Vstopim v sobo KOMA! Seveda, gneča! Utrujena odložim instrument, ki naj bi se mu reklo violina, slečem bundo in odšapam v dnevno sobo, kjer babica in dedek gledata Santa Barbaro. Ob pogledu na Eden dobim glavobol, ko zavoham Gino, pa moram na WC. Vržem se na posteljo v mamini spalnici (da ne bo pomote, tudi atijeva je!) in vklopim POP TV, kjer so reklame, po možnosti že triindvajsetič ta teden. Ob pol osmih se soba sprazni. Čas za poročila. Izkoristim pol ure in naredim šest odstotkov naloge, ker je prišel moj brat. Potem grem spat.

Sreda! Enako! Četrtek? Prav tako. V petek me niti ne moti, ker imam zvečer druge načrte, televizijo namreč. Gledam jo do enajstih zvečer, spat grem v najboljšem primeru okrog polnoči, ker mama in ati tekmujeta..... V soboto pospravljamo, zato je naval staršev zvečer. Ampak sobe si vseeno ne utegnem niti posesati. Brat se ponavadi dolgočasi in ima obvezno kolege. Seveda v moji sobi. Po možnosti pride bratranec, včasih še sestrična, ki vadi klavir. Jaz pa ves dan gledam TV, stari pa me nadirajo.

Božji blagoslov je nedelja. Upam, da ne ugotavljam prehitro. V nedeljo mama piše priprave, brat računa in vadi lepo pisavo (mimogrede, tudi meni ne bi lep opis škodil). Ata pa ... no, ja, se že kaj najde. Včasih še gremo zvečer v kino, ko pridemo domov, pa je vroče. Naloge, učenje za teste, moji pa bi radi..... Skoraj pritrdim in jim dovolim vstop v mojo sobo. Vendar ...

"Ne! Danes je moj!" rečem odločno in jezno ter hkrati zmagošlavno zaloputnem z vrati, da se vsi v hiši zdrznejo, še celo naš kuža za hišo.

Pomislim : "Naj gredo k vragu učenje in vse naloge tega sveta! Danes je moj in samo moj!"

Uživam, se smejem, občasno izgovorim kako milo kletvico (in upam, da me ne slišijo starši!). Vso sovraštvo, ki ga je bil deležen ves teden, splahni. V meni se naseli prva ljubezen, še močnejša, kot je bila ob najinem prvem srečanju. Pomislim na vse lepe trenutke, ki sva jih preživela in doživela skupaj. Na usta mi se prikrade nasmešek, v oči mi stopijo solze. Na začetku je bil moj in le moj. Moj! Zdaj pa si ga moram deliti s pol našega naselja. Vprašam se, če me je kaj pogrešal, a vprašati si ga ne upam. Odgovor namreč vem.

Medtem je ura že deset zvečer. Slišim očeta, ki ukaže bratu, naj uporabi kopalnico, za kar je njen namen uporabe. Vem, da bo kmalu čas, ko se bom morala posloviti. To se zgodi, ko se iz kopalnice prikaže bitje, za katerega pravijo, da je moj brat.

Izpod zglavnika potegnem pižamo, ki mi sega do kolen in laktov, čeprav naj bi mi do gležnjev in dlani. Mislim, da sem zrasla. Ali pa se je skrčila. Najbrž bo to, saj končuje v pralnem stroju že kaka štiri leta.

Ko stopim v kopalnico, vržem pižamo v neko luknjo, se pogledam v ogledalo in si pokažem jezik, medtem pa ugotovim, da mi očala postajajo majhna in opazim, da imam nov mozolj. Bes me prime, ko zagledam jadrnico v kadi, polne vode in pomislim: "Kolikokrat sem mu že rekla, da naj spusti vodo in pospravi jadrnico! Daaviiid!"

Čez kakšne pol ure je kopalnica spet prosta. Utrujena ležem v posteljo. Ne skrbi me naloga niti zgodovina, ki sem se jo nameravala javiti v ponedeljek.

Oh, ne! Ponedeljek! Spet bo samo njihov! In nato še torek, sredo, joj pa še četrtek in petek in sobota in....potem bo spet moj, moj in moj.

Napol že spim in mislim nanj. Misli on name? Ah, naj si odpočije, ker ga čaka naporen teden. Smili se mi. Vendar bi bilo brez njega prazno in žalostno moje, še bolj pa bratovo, mamino in očetovo življenje. Verjemite! A v bistvu pripada meni in on to ve, le meni je zvest. Oh, kako dobro, da je pri hiši računalnik.

V RITMU VETRA

Včasih se zgodi v meni nekaj čudnega, nekaj se premakne. Misli mi obkrožijo razna vprašanja, ugibanja, misli. Tokrat bi se najraje nekomu zaupala. Toda nihče me ne bi razumel. Zato raje svoja občutja zlijem na papir.

Sedim na terasi in opazujem naravo. Lepo jesensko popoldne je. Listje odpada z dreves, barve se prelivajo druga v drugo. Lahno poplesujejo v ritmu vetriča. Pomislim, v kakšnem ritmu gre naše življenje? Kako živimo? Vsak človek drugače. Tukaj, na vasi in tam, v mestu. Mesto! Vsem se mudi, nihče nikogar ne pozna, nikomur ni mar za drugega. Vsak le sebe vidi. Ta mestni duh se prenaša tudi na podeželje. Kje so časi, o katerih pripovedujejo babice? Ni jih, odšli so. Počasi, toda odšli so. In posluša kdo svojega bližnjega? Malo jih je. Spomnim se na film, ki smo si ga ogledali pri urah slovenskega jezika. Idealist. Bil je mlad izobražen, napreden. Zavrnjen. Njegove ideje so se uveljavile, ko jih je opustil. Še danes je tako. Razni znanstveniki tekmujejo, kdo bo boljši, kdo bo uspešnejši, kdo bo bolj bogat. Denar! Še ena življenjsko potrebna dobrina že stoletja, ki ga ni nikoli dovolj. Nekateri umirajo od lakote, bolezni. Drugi se pobijajo za zemljo. Kam nas bo vse to pripeljalo? Kam? Medtem se je zvečerilo. Padla je rosa. Bilo je mirno, brez najmanjše sapice. Veje na drevesih so se pomirile, nastala je smrtna tišina. Le tu in tam jo je skalil kakšen avtomobil, ki je slučajno pripeljal mimo. Sonce je popolnoma zakrilo gričevje. Še vedno sedim, prične me tresti, mrzlo je.

Jaz. Kje bom končala? Še prej, kako bom nadaljevala svoje življenje? Bojim se, zelo se bojim, da bi zašla na kriva pota. Svet je pokvarjen, mi pa ga moramo doživeti, če hočemo kaj postati, se uveljaviti. Toda ne uspe vsem. Nekaterih družba ne sprejme. Bojim se. Kaj če bom zavrnjena? Na to možnost raje niti ne pomislim. Moraš biti močan, nič te ne sme streti. Ko si na tleh, se moraš pobrati, drugače je s tabo konec. Idealistu to ni uspelo. Dokončno ga je zlomilo, na kar je vplivalo tudi njegovo osebno življenje. Nekaterim uspe v osebnem, drugim v javnem življenju. Tretjim uspe oboje, četrtim nobeno. Vsak pa upa na najbolje. In potem, še preden se zaveš, pride življenje v jesenski čas...

Trese me mrzlica. Vstanem. Zapihal je veter in mi kuštral lase, v katere se je ujelo plesajoče listje. Niso zdržali, za njih je konec. Pomembno je, da uživaš v vsakem trenutku svojega življenja.

Helena LUKMAN, 8.a

OSTALA STA SAMA

Počasi se že spušča mrak,
sonce za obzorje odhaja.
Iz daljave sliši se vlak,
da utihne vse, dolgo traja.

Med hišami se dolga cesta vije,
sama, pusta, nikogar ni.
V samotnem kotu senca deklico odkrije,
po licu ji grenka solza polzi.

Ostala z bratom sta sama,
vsi njuni so odšli.
Sama sebi sta predana,
brez svojih bližnjih ljudi.

Tudi ona je živela v hiši,
v beli, lepi hiši sredi mesta.
Njun oče je odšel, za njim še mati.
Le kam naj tudi malčka gresta?

Hladna noč se je spustila,
proti parku je pot ubrala,
koščka kruha ni použila
ki bi ji ga prijazna roka dala.

V zvoniku je zvonilo,
oznanjalo veliko drobnih sreč,
novo jutro je prebudilo,
a sreče v potrlih srcih nikdar več.

Helena LUKMAN, 8.a

V GOZDU

Gozd je zelen,
je prijeten in svež
in ko je jesen,
je zopet ves rumen
in nič več zelen.

LISICA

Stara lisica Zvitorepka
se splazi, kjer je kurja kletka.
Tam piščeta ulovi
in brž v svoj brlog zbeži.

Aljaž KOSEC, 2. b

NA LED

NEKOČ STA SE PRIJATELJA ŠLA DRSAT NA LED. SIMON JE PADEL NA RIT, JERNEJ PA NA HRBET. SIMON JE ZAČEL JOKATI, KER GA JE ZEBLO. ŠLA STA ŽALOSTNA DOMOV.

Igor MURŠIČ, 1. R.

BILA SEM KLOVN

NA PUSTNI TOREK SEM SE OBLEKLA V KLOVNA. ZELO MI JE VŠEČ KLOVN. OBLEKO SEM DOBILA OD TETE MARIJE. NA GLAVI SEM IMELA LASULJO, KAPO S COFKOM IN PISANE HLAČE.

Maša POTOČNIK, 1. R.

PROMETNA NESREČA

PRED KRATKIM JE MOČNO SNEŽILO. BILA JE POLEDICA. CESTA JE BILA VSA GLADKA. PRIPELJAL JE AVTO, ZANESLO GA JE V LUČ. MIMO JE PRIŠEL GOŠP OD JANEZ. TAKO SE JE PRESTRAŠIL, DA JE POSTAL VES ZELEN.

Špela OREŠNIK, 1. R.

PESMICA ZA MAMICO

MAMICA, KAJ NAJ TI KUPIM?
MAMICA, KAJ NAJ TI DAM,
DANES, KO PRAZNIK PRAZNUJEŠ,
DANES, KO PRAZNIK IMAŠ.

Špela OREŠNIK, 1. R.

" SEDAJ NAM BO ZAIGRALA "

Včasih, ko listam po albumu in zagledam fotografije s klavirskih nastopov, se spomnim, kako sem vsakič trepetala od strahu kot šiba na vodi.

Najbolj mi je ostal v spominu prvi nastop. Stara sem bila 10 let, a se ga spominjam, kot da bi se odvijal včeraj. Za to priložnost sem imela oblečeno lepo modro obleko z velikim belim ovratnikom. (Sedaj si je ne bi oblekla za nič na svetu, saj sovražim krila in obleke!)

Program se je odvijal v šoli in nastopajoči smo morali biti tam pred ostalimi. Na generalki me je bilo zelo strah, zato raje nisem niti pomislila na nastop. Kmalu so začeli prihajati starši, učitelji, vsi ki jih je zanimala glasba. Z očmi sem preletela vse obraze in končno zagledala mamo. Pomahala sem ji in z očmi mi je zaželela srečo.

Nastala je tišina in program je stekel. Pred mano je nastopilo samo pet učencev in zmeraj, ko je nekdo končal, me je postalo še bolj strah. Od strahu in treme me je zeblo in imela sem potne dlani. Želela sem si, da bi bilo vsega že čimprej konec.

Naenkrat pa sem zaslišala glas: " Sedaj pa nam bo zaigrala Franja Kočever, učenka 1. razreda klavirja." Vstala sem in počasi odšla proti klavirju. Poravnala sem si stol in sedla. Roke sem položila na klaviaturo in si mislila: " Kar bo, pa bo!"

Čez nekaj časa pa sem zaslišala ploskanje in se šele takrat zavedala, da je vsega konec. Pesem sem zaigrala brez večje napake in bila zelo srečna.

Moj prvi klavirski nastop se mi je vtisnil globoko v spomin.

Franja KOČEVAR, 8.a

RADA BI VAM POVEDALA

Razmišljam. O življenju, o sebi, o vsem okrog sebe, o prihodnosti,..... Ne slikam si neke z rožicami postlane prihodnosti, ampak poskušam realno gledati na življenje.

Že kot otrok se moraš za stvari, ki ti kaj pomenijo, boriti. Ko sem bila še mlajša, nisem preveč cenila tistih "pravih" stvari: prijateljev, dobrote staršev.... Vse je bilo tako samoumevno. Zdaj se je to začelo spreminjati. Bolj spoštujem starše, saj komaj zdaj spoznavam in vidim, kaj jim pomenim in kako jih potrebujem. Včasih sem bila trmasta, neubogljiva, samo odgovarjala sem se jim. Kako grdo je bilo to. Zdaj poskušam to popraviti, čeprav se še večkrat zalotim, kako sem sebična, in morda nesramna. Včasih se kar ne morem kontrolirati. Seveda mi je potem hitro žal, ko vidim izraz v maminih očeh. Kaj vse sta storila zame? Vse. Vzgajala sta me, kot sta pač vedela in znala, me hranila, oblačila, prvič odpeljala v šolo in zdaj bosta mi omogočila nadaljnje šolanje. Zdaj v osnovni šoli, me vedno spodbujata, hrabrita, saj hočeta, da "nekaj iz mene bo". Posebej mama. Ona je bila vedno bistra in pametna, kar se je tudi pokazalo v OŠ. Toda stara mama in oče nista imela dovolj denarja in sta omogočila nadaljnje šolanje samo njeni starejši sestri. Ko mi to pripoveduje, vidim v njenih očeh razočaranje, žalost Vem, da ji je še zdaj hudo. Ona, ki je tako pametna, mora zdaj delati v neki tovarni. Mama noče, da končam kot ona. Jaz je pa nočem razočarati. Zdaj je ravno čas takih odločitev. Ampak jaz ne vem... Noben poklic me posebej ne veseli. Kaj naj storim? Strah me

je napačne odločitve. Seveda se bom verjetno odločila za gimnazijo, ampak to bo odlog odločitve le za kake dve, tri leta. Kaj pa, če potem ne bom vedela? Poskušam spoznati sebe. Skušam, a še vedno ne vem. Ostane mi upanje, da mi bo poklic, za katerega se bom nekega dne odločila, v veselje. Ostane mi le upanje... Ampak strah je večji, včasih me kar ta strah in neodločnost začneta dušiti. Nočem več o tem razmišljati! Toda moram. Enkrat se moram odločiti. Toda zmeraj znova odlagam...

Nekega dne bom srečna. Mislim, da dovolj poznam sebe, da sem dovolj močna, da bom premagala življenje. Borila se bom! Saj le najmočnejši preživijo!

Helena LUKMAN, 8.b

KONEC DOBER - VSE DOBRO

Bil je hladen, a lep večer. Snežinke so se vesele poigravale po svetlem nebu, obsijanem z luninim sijem. Sneg je bil zapadel že prav do kolen in prav škripalo je že. Takšen je bil pričetek zimskih počitnic.

Doma smo sedeli v topli kuhinji in razpravljali. Naenkrat pa mama ustreli: "Kaj, ko bi počitnice preživela v Ljubljani pri teti?" Ta ideja mi je takoj ugajala, saj bi bila prvič dalj časa preživela drugod. Mama se je dogovorila po telefonu s teto zvečer in naslednji dan smo se odpeljali v belo Ljubljano, v naše glavno mesto. Bila sem otožna, saj sem zapuščala svoj dom, hkrati pa sem bila vesela, saj sem se veselila novih dogodivščin. Teta me je lepo sprejela, saj sva dobri prijateljici. Z otožnim srcem sem se poslovila od domačih. Le pomahala sem jim v slovo. S teto sva se odlično razumeli. Vsak dan sva odhajali v mesto in spoznavala sem lepote našega glavnega mesta. Zvečer sva gledali televizijo, obiskovali prijatelje ali sva se pogovarjale. Bila sem srečna. Nekega dne sva se odpravili v Metalko. To je velika, prostorna blagovnica. Prej še nikoli nisem bila v tako veliki trgovini, zato sem si jo z zanimanjem ogledala. Čudila sem se njeni velikosti, pisanim izložbam, nadležnim trgovcem, saj zdeli so se mi preveč vsiljivi, izbirčnim kupcem, predvsem pa veliki ponudbi raznovrstnega blaga. Živil, televizorjev, oblačil, sportnih pripomočkov je bilo na pretek. Ker ima blagovnica več nadstropij, ima poleg navadnih stopnic še tekoče. Ko sva prispeli na vrh blagovnice, se je teta odločila, da bo raje šla po navadnih stopnicah, jaz pa po tekočih. "Spodaj se dobiva," sva se dogovorili in odšli sva na svojo stran.

Zelo lepo se mi je bilo peljati in opazovati ljudi okrog sebe. Bila sem srečna in hotela sem, da bi ta vožnja trajala dolgo, dolgo. Vendar sem kmalu prispela v prtljiče in pri stopnicah počakala teto. Nje pa od nikoder. Mislila sem, češ stara je in potrebuje več časa, da pride. Toda minilo je precej časa, nje pa še vedno od nikoder. Vse bolj sem bila vznemirjena in nemirna sem se ozirala naokrog. Tete pa od nikoder. Že sem jo mislila poiskati, vendar sem se spomnila, kaj če bo ravno v tistem trenutku prišla, mene pa ne bo nikjer, zato sem se odločila počakati. Vse bolj sem bila nemirna. Mislila sem si, le kako bom prišla nazaj v stanovanje, brez denarja in sama. Začela sem se potiti in bilo me je strah. Pogledovala sem zdaj v eno, zdaj v drugo smer, vendar nje še vedno od nikoder. Bila sem že vsa živčna, ko sem zaslišala glas iz zvočnika: "Barbara Žinko naj se javi v pisarni!" Vsa presenečena in prestrašena sem vprašala trgovko za pot v prtljiče. Hitela sem in našla tam teto, prav tako prestrašeno. Presrečni sva se objeli in veselo odkorakali domov.

Zdaj, ko se spomnim na napeto dogajanje s srečnim koncem, mi venomer poka pod nosom in prepričana sem, da se bom še dolgo spominjala trenutka, ko sem zaslišala po zvočniku svoje ime. Konec dober - vse dobro.

Barbara ŽINKO, 8.b

PRIZADELA ME JE

Na svetu živi veliko ljudi, vendar niti dva nista popolnoma enaka. Razlikujemo se po višini, barvi kože, barvi oči in las in če bi podrobneje pogledali, še po marsičem. To so zunanje lastnosti, ki jih lahko opazimo. Imamo pa tudi lastnosti, ki niso opazne na prvi pogled. Nekateri ljudje so močnejši, druge si znajo podrediti, da jim ti slepo sledijo. Na drugi strani pa so tudi ljudje, ki so šibki, občutljivi in sramežljivi. Ti ljudje imajo v družbi vrstnikov večje težave.

Žalostna ugotavljam, da tudi sama pripadam v drugo skupino, saj me nekateri sošolci prekašajo v velikosti že za dve glavi. Mama mi je skušala razložiti, da nam je narava na eni strani dala manj, zato pa na drugi strani več. Tega nisem mogla razumeti.

Ko sem hodila še v tretji in četrti razred, so me sošolci namesto po imenu klicali „Mali“. Jaz sem to ime razumela kot najhujšo žaljivko. Večkrat sem se zaradi tega tudi razjokala. V mojem razredu je bila tudi deklica po imenu Ines. Bila je velika in močna, večkrat se je obnašala kot deček. Bili sva dobri prijateljici vse do takrat, ko me je tudi ona poklicala „Mali“. Bilo je nekega jutra med glavnim odmorom, vse deklice so se pogovarjale o šoli. Ines je hotela vedno biti v ospredju, vedno je hotela samo ona govoriti, ni hotela poslušati drugih. Nekoč sem ji segla v besedo tako, da se je zmedla in ni vedela naprej. Bila je tako jezna, da je zavpila name: „Mali, ti pa tiho!“. Bila sem zelo žalostna, solze so mi po licih pritekale kar same. V tistem trenutku se mi je zdelo, da nimam nikogar na svetu. Na glas sem zajokala. Sošolci so se sprva začudeno spogledovali, potem pa so se mi nekateri začeli posmehovati. Ines je kmalu spoznala, da me s tem imenom res žali, in da me nikoli več ne bo tako poklicala in mi brisala solze, da bi me potolažila. Res se je tega držala in tudi sošolci me po tem dogodku niso več tako klicali.

Velikokrat sem na svoji koži začutila zbadljivke in žaljivke in zato sem sama prisebi rekla, da ne bom nikoli, nikdar nikogar obremenjevala s takimi žaljivkami. Rada imam ljudi, s katerimi živim in delam, ki mi vsaj enkrat poklonijo nasmeh ali spodbudno besedo. To mi daje energijo za delo.

Urška OREŠNIK, 6.b

MILKA

Poletno sonce je sijalo,
a toliko milke se je prodalo !
Eno sem kupila tudi jaz,
kar tako, za špas.
Le kaj bi z njo storila ?
A kmalu se je raztopila.
Takrat prišel si ti.
Se spomniš ? Knjigo prinesel si mi.
Malo sva pokramljala,
čeprav, priznam, skoraj sem zaspala.
Nekaj zabave ne bi škodilo,
mi je naenkrat v glavo šinilo.
Neumno si blebetal, v
da človek bi kar zaspal,
pa poguma toliko sem zbrala,
da "milko" raztopljeno
sem ti v glavo pogнала.

Helena LUKMAN, 8.a

SPOMINI

Ko sama v sobi posedam,
in zamišljeno skozi okno gledam,
ko prva zvezda zažari,
ko se vse tako mogoče zdi,
takrat pomislim na svoj dom,
kjer kot otrok odprla prvi sem bonbon.
Spominjam svoje se dežele,
kjer ob večerih smo dekleta pele.
Še vedno majhen nageljček imam,
dobila sem ga za prvi rojstni dan....
Resničnost kruta je - a nič zato.
Nekega dne mi v kraju mojem spet
bo lepo.

Helena LUKMAN, 8.a

USODEN SKOK NA GLAVO

Ura je odbila sedem. Sonce je že pokukalo izza bližnjih gor. Prebujal se je nov dan.

Pomencala si je oči in sedla na rob postelje. Skuštrani lasje so ji padali na zaspani obraz. Ozrla se je po sobi. Bila je prazna. Sosednja postelja je bila postljana. Že dolgo.

Stopila je k oknu in se zazrla proti cerkvi. Kako rada sta zvečer zahajala tja, kjer se je zbirala mladina! Da, z njim....

Pred očmi se ji je zavrtel dan, ko sta se za vedno razšla. Bilo je vroče popoldne. Staršev ni bilo doma. Kdaj pa sta bila, je pomislila.

"Se greva kopat?" je predlagal Andrej.

Ana se je zdrznila.

"Kopat? Zaradi mene Ampak sama!" je zahtevala.

Sedla sta v star avto in se odpeljala do bližnjega bazena. Poiskala sta si prijeten kotič pod drevesom.

Ni minilo pet minut in že sta veselo čofotala po vodi, se potapljala in izvajala razne neumnosti.

Ljudje so ju začudeno opazovali, a ne zaradi norčij, temveč zaradi starostne razlike. Navidezna razlika je bila okrog šest let. Toda njiju ni motila.

Ležala sta na brisačah in se prepuščala sončnim žarkom. Nista spregovorila oba sta si mislila svoje.

Ana je imela čudne občutke, za hip se ji je zazdelo, da bo kmalu odšel. Odgnala je misli, kaj takega se ne sme zgoditi!

In vendar se je.

"Nee, Andr...." in že je bila pod vodo. Ko je priplavala na vrh, ga ni več videla. Pomislila je, da je to spet ena njegovih neokusnih šal. In res začutila je, da jo je nekdo prijel za gleženj in jo potegnil v vodo. Nato sta se umirila.

"Počakaj, bom enkrat skočil na glavo!" je razigrano oznanil in stopil na rob bazena. Ana je bila na nasprotni strani. Rada ga je opazovala pri skokih. Rahlo se je smehljala.

Odrinil se je....toda tla so bila spolzka in spodrsnilo mu je. Z glavo je udaril v tla in padel v vodo.

Utopil se je. Pred njenimi očmi. Nihče mu ni mogel več pomagati. Če ne bi padel v bazen poln vode, kdo ve.

Ani so stopile solze v oči. Tega prizora ne bo nikoli pozabila, saj je z njim izgubila ljubljenega in edinega brata.

Helena LUKMAN, 8.a

OBČUDUJEM POŠTARJA

Poštarki raznašajo pisma, razglednice, pakete. Včasih, ko grem zjutraj v šolo, vidim poštarja, da že raznaša pošto. K nam pride pismonoša skoraj vsak dan. Vesela sem, ko mi prinese pismo od prijateljice. Zdaj, ko se bližajo prazniki, imajo dosti dela. Raznašajo čestitke, časopise, pakete, položnice in pisma. Delo poštarja je zelo težko, ker mora raznašati pošiljke ob vsakem vremenu. K nam se poštar pripelje z motorjem. Poštarki so mi všeč, ker so lepo oblečeni in imajo čedno kapo.

Mojca GOLUB, 2. a

V GRADU SREDI GOZDA

Jesen je. Lepo obarvano listje, ki se v lahnem vetriču ziba na vejah dreves in pada po tleh, privlači vsakega človeka v gozdu. Tudi mene je. Da pa ne bi šla samo na sprehod, sem se odločila, da grem po gobe. Vzela sem košaro in se odpravila na pot.

V gozdu dolgo časa nisem našla nobene gobe, potem pa kar naenkrat stopim na jaso in tam so bili taki lepi jurčki, da sem samo gledala. Ampak jurčki so bili v krogu, kar pa je naenkrat nekaj pomenilo. Pobrskala sem po spominu in se ustavila pri knjigi o gobah. Spomnila sem se, da jurčki v krogu pomenijo nekaj lepega in če hočeš tisto doživeti, moraš zaspiti v krogu.

Hitro sem zaspala in ne boste verjeli, znašla sem se v gradu sredi gozda. Sprva sem se ustrašila, saj nisem vedela, kje sem. Potem pa je prišla k meni prava pravcata vila in mi rekla, da moram stopiti pred vilo kraljico. Strahoma sem prišla v prestolno dvorano, se priklonila kraljici, ki me je vprašala, če sem pridna. Prikimala sem. Kraljica mi je dala obleko, ki sem jo oblekla.

Za začetek je bilo moje delo čiščenje, kar dobro je bilo, ampak sovražila sem neko nevesto vilo, ki se mi je posmehovala, češ da imam preveliko obleko, in da ne znam prijeti metle. Potem sem bila kuharica. Narobe je bilo le to, da sem morala zgodaj vstajati. Bila sem tudi kraljičina služkinja, nabiralka zelišč, stražarka zakladov in še marsikaj drugega. Zdelo se mi je, da vedno delam in garam, čeprav sem ponoči spala. Na pevskih vajah ob zahajajočem soncu smo vile pele, plesale in rajale. Jaz sem bila zelo vesela, saj tam vile niso hodile v šolo, niso bile kregane, vendar so morale poslušati kraljico.

Pri vilah je bilo tako lepo, da sem čisto pozabila, da moram domov. Ampak zgodilo se je nekaj nepričakovanega. Naenkrat je prišel strašen črni volk in me ukradel. Zelo sem se bala, ampak hitro sem spet prišla v krog med jurčke. Ampak to ni bil volk, bila je preoblečena moja sestra. Bila pa sem vesela, da sem spet doma.

Anja KELEMINA, 6.a

KAKO ODRAŠČAM

Kdo sem, sem se začela prav zavedati šele pri sedmih letih. Živim v prijetni družini, z mamico, mamo in dedom. Oče pa ne živi pri nas.

Moja leta mirno tečejo. Pri delu se sprostim, zato pomagam, ko je potrebno. Kot vse deklice pa tudi jaz večkrat postojim pred ogledalom, da se olepšam.

Zelo rada hodim v šolo. V četrtem razredu imam zelo dobro učiteljico. Dobro se učim. Igram klavir in rada pojem. Hodim k pevskemu zboru.

Uživam na svežem zraku. Imam tudi muc, ki se radi igrata z menoj.

Zelo vneto berem knjige. V njih zvem veliko zanimivega, tudi o drugih ljudeh. Če me kdo skrega, nisem užaljena. Rada sodelujem v igrah.

Ko bom velika, bom verjetno učiteljica klavirja.

Melanija ŽUPANIČ, 4. a

BILA SEM ŽABJA PRINCESA

Prvega aprila sem popila toliko vode, da sem se spremenila v žabo. Skočila sem v vodo, tam sem si naredila stanovanje. Poleg mojega stanovanja pa je bilo veliko drevo. Vsakič, ko sem nekaj slišala, sem šla nanj. Pa sem si rekla, da bi šla po svetu, ker nisem hotela več živeti v vodi. In odregljala sem.

Živela sem pri neki teti. Mama pa me je iskala. Vrnila sem se proti domu in splezala sem na drevo. Zagledala sem mamo. Zнала sem dobro skakati in zato sem skočila z drevesa mami v naročje in ji zakvakala svoje ime. Z mamo sva šli domov.

Mama je šla v lekarno kupit sirup, da bi se spremenila spet v deklico. Prinesla ga je in mi dala žličko tekočine v usta. Uspelo je. Spet sem to, kar sem bila.

Od takrat naprej več ne pijem toliko vode.

Anita LUKAČIČ, 3. b

JOJ, IZGUBILA SEM SE

V nedeljo smo bili v živalskem vrtu v Ljubljani. Najprej sem videla ovce in kozličke. Božala sem jih. Potem ni bilo več mame, ata, strica Franja in sestrične Tadeje. Joj, joj, izgubila sem se.

Šla sem obupana naprej in že sem bila pod slonovimi nogami. Tekla sem mimo groznega leva. Ustavila sem se pri zabavnih opicah in medvedih - kosmatincih. Videla sem tudi strašnega volka, pisane zebre...

Končno sem zagledala svoje. Kako sem si oddahnila! Nato smo šli gledat labode. V vodi so leno plavali tudi veliki krapji. Radovedno sem opazovala še veliko drugih živali.

Zadovoljni smo se odpravili na obisk k sestrični, kasneje pa seveda proti domu.

Katja TERBUC, 3. b

POMLADNEMU JUTRU NAPROTI

Pričela se je pomlad. Juhuhu!

Sonce je toplo zasijalo, zvončki in trobentice so začeli cveteti.

Pomlad je res zelo lep letni čas. Ptički so začeli veselo žvrgoleti. Trava je ozelenela. Ko stopim iz hiše ali šole, takoj začutim svež zrak. Živali so se začele prebujati, iskati hrano. Muhe, mušice, komarji, so začeli veselo letati po zraku.

Prijetno je, ko ti sonček greje obraz. Meni je pomlad všeč zato, ker lahko skačem, se veselim, kotalkam, se vozim s kolesom, občudujem lepote narave...

Zjutraj, ko sem pogledala skozi okno, sem zagledala čisto drugačno jutro od prejšnjih. Tako prijazno obsijana narava me je kar vabila na plano. Pohitela sem pomladnemu jutru naproti.

Melanija ŽUPANIČ, 4. a

O DEŽNIKU IN NJEGOVIH PRIGODAH

Sem dežnik rdeče barve. Nad mojo glavo je konica. Moja lastnica skrbno pazi name. Imena še nisem dobil in ga verjetno niti ne bom. Včasih mi kdo reče, da sem lepotec. Odprem se avtomatsko.

Nekega dne je lil dež kot iz škafo. Družina se je prav takrat odločila, da gre nakupovat v Market. Mene so vseeno vzeli s seboj, čeprav so mislili kupiti nov dežnik. Zraven so me vzeli, da bi se prepričali, če sem še za rabo.

No, ko smo prišli v trgovino, je bilo tam vse mogoče. Nekje v kotu so bile igrače. Tam sem videl tudi medvedke, ki so bili veliki kot moj gospodar Janček. Eden od medvedov je bil zelo nakremžen. Videl sem še nekakšen enf. Op, oprostite, hotel sem reči efn. Joj, že spet sem se zmotil. Reče se F-E-N. To je nekakšna žival, ki ji vtaknejo rep v stikalo in potem se tako razjezi, da piha vate in se pri tem posuši. Videl sem tudi saselec. Opala, opala. Veste, teh stvari ne vem pravilno izgovarjati. Reče se sesalec. Tudi to je podobno živali. Lahko bi rekli prašičku. Ko pritisneš na gumb in ga primeš za rep (to zgleda kot, da bi vodil psa na vrvi), poje vse kar mu pride k ustom. Ampak, kje so dežniki? Ni jih bilo. Oddahnil sem si. Ostal bom pri tej družini.

Maja HANŽEKOVICH, 4. b

MELODIJA V PARKU

Bil je pust, siv dan. Dolgočasila sem se. "V park pojdem", sem rekla. In sem šla Zakaj ljudje hodijo v park? Da se sprostijo, vdihavajo sveži zrak, poslušajo žvrgolenje ptic in gledajo, kako se pisane barve prelivajo po listih. Tudi jaz sem šla s temi nameni. Vendar...

Stopala sem po potki, posuti s kamenjem in naenkrat slišala, kako nekdo poje. Bilo je, kot, da bi poslušala slavčka. Tih, prodoren glas je prihajal od blizu. Šla sem za njim in na svoje začudenje zagledala dekle z zlatimi lasmi, ovito v snežno belo pregrinjalo. Bila je kot vila. Ko me je zagledala, se me je najprej prestrašila, potem pa je spoznala, da ji nočem nič žalega. Počasi, zelo počasi sva se spoznali in povedala mi je, da je vila glasbe. Naučila me je igrati na citre in na violino. Jaz sem igrala, ona pa je pela. Oh, kako je bilo lepo. Listje je plesalo in se vrtinčilo v vetru, drevesa so se zibala in park je bil ves začaran. Vrtela sem se in vrtela, ko je naenkrat vse izginilo. Sedela sem v travi in v rokah sem imela vejice z dreves. Vstala sem in razmišljala, da sem si tisto vilo najbrž izmislila. Zrasla je v moji domišljiji. Kako le? Ko pa je bilo vse tako lepo. Kako le? Mora biti resnica. Žal, nikoli mi ne bo nihče verjel, da se mi je to res zgodilo. Nič zato. Jaz sem vilo videla in samo jaz vem zanjo. Vila glasbe je moja skrivnost. Nihče ne rabi vedeti zanjo. Jaz jo imam, tukaj, v srcu in jaz jo bom vedno imela.

Odšla sem dalje in barve na listih so se prelivale in jaz sem plesala in plesala po ozki potki v parku med drevesi.

Nataša PAJEK, 6.a

NENAVADNO SREČANJE

Bilo je prekrasno jesensko jutro. Dolino in sosednje hribovje je pokrivala rahla meglica. Listje, ki je bilo obarvano z barvami iz lončkov gospe Jeseni, se je poslavljaljo od drevesa. Ptičke v gozdu so prepevale, druge živali pa so se šele prebujale. Potoček na jasi ob gozdu je tiho žuborel skozi megljeno jesensko jutro. In jaz sem se s tihimi koraki premikala proti potočku, in ko sem ga prebredla, se je pred mano odprl nov, prekrasen svet, svet vil in škratov...

Nenadoma sem se znašla v majhni, prijetni vasici. Iz dimnikov se je kadil črn dimček, ki je še bolj poudarjal toplino vasi. Ozrla sem se na desno stran in zagledala prekrasno vilo, ki mi je s svojimi drobcenimi prstki kazala, naj pridem v njeno hišico. Hišica je bila svetlo roza barve in je imela obliko prevrnjenega lončka, pokrita pa je bila z zlatorumenimi listi, ki so tik pred mojim prihodom padli z dreves.

Vila... vila je bila prekrasno lepa, oblečena v svetlo modro oblekico, ki ji je segala do gležnjev. Obuta je bila v zlate čevljičke, s katerimi je drobno stopicala meni naproti. Obraz je bil majhen, na njem je bilo dvoje modrih oči, ki so toplo mežikale v jutro. Najlepše pa je imela lase. Lasje so ji segali do gležnjev, bili so zlatorumeni kot pšenični klas in nakodrani, kot potočkovke brzice so se spuščali od glave do gležnjev.

Po potki, posuti z belim peskom, sem stopala proti njej. Molče sva prehodili tisti kos poti do njene hišice. Ko sem vstopila v prijetno in zakurjeno izbo, me je obliil val domačnosti. Usedla sem se na stol iz listja in puha in popila bezgov čaj. Tedaj sem se razgledala po izbi. Ob kaminu, ki je stal v kotu izbe, je drnjuhal pes, ki mu je bilo ime Reto, kot mi je povedala vila. Na kaminu, v katerem je prasketal ogenj, je tiktakala ura zraven deseterih slik, na katerih so bile podobe vil. Na dveh oknih, skozi katera je prihajala v sobo svetloba, so bile zavese, ki so bile svetlo zelene barve.

Z vilo sva se še dolgo pogovarjali, tako dolgo, da sem že postala zaspana od lenobe.

Poslovila sem se od vile, kužka, ure, slik, izbe, hišice, potke, vasi. Prebredla sem potok, se ozrla nazaj, a videla nisem ničesar več.

In bilo je prekrasno jesensko jutro...

Mojca MLINARIČ, 6. a

KAKO BITI ZDRAV

Če res hočemo živeti zdravo, se moramo odpovedati tobaku, alkoholu, kavi ... Potrebno pa je tudi dnevno veliko telovaditi, vsaj trikrat na teden je treba iti na sprehod ali se voziti s kolesom. Lahko se odpravimo tudi v hribe, kjer je svež zrak. Jesti moramo zdravo hrano: zelenjavo, sadje ... Ne jejmo preveč maščob, ker bi se potem zredili. Piti moramo mleko, topel čaj... Nikoli pa ne smemo vroči piti mrzle vode.

Vedno moramo biti primerno oblečeni. Če se pojavijo kakšne bolezni, jemljemo zdravila tako, kot nam predpiše zdravnik. Če ne upoštevamo navodil, se lahko pojavijo še hujše bolezni in lahko pride tudi do zastrupitve. Če pa si slučajno kaj poškodujemo, takoj v bolnišnico, da se poškodba še ne poslabša.

PREPIR PA TAK!

Prepiri med brati in sestrami so pogosti. Prav tako se tudi midva z mojim mlajšim bratom velikokrat kregava. Nekoč pa je bil prepir hujši kot običajno.

Sedela sem pred televizijo in gledala enega najbolj romantičnih in napetih filmov. Zaljubljenca sta bila že zelo blizu poljuba in moški je šepetal: "Ljubim te! Vedno te bom ljubil. Ljubim te kot še nobene pred tabo!" Naenkrat pa so se odprla vrata in v sobo je pristopical Miloš (moj mlajši brat). "Kaj gledaš?" me je vprašal. Mojega odgovora ni dobil, preveč sem bila zaposlena s trepetanjem, kdaj se bo poljub "zgodil." "Aha, sedaj mi pa nočeš odgovoriti!!!" se je razjezil mali. Jaz pa sem ga začudeno pogledala (par se je že poljubljala) in rekla: "Seveda ti rada odgovorim. Gledam film Usodni poljub." Ampak moj mali "bratko"! Začel se je razburjati: "Ne, nočeš mi odgovoriti! Samo zato, ker sem mlajši! To je starostna diskriminacija!!!" "Ne, to ni starostna diskriminacija! Ampak jaz imam pravico, da ti ne odgovorim!!! Sploh pa, zakaj si pravzaprav prišel sem? Da bi mi težil?" sem pošteno jezna kričala nazaj. Miloš je postal rdeč kot kuhan rak. Zakričal je in našobil usteca, da sem se morala zasmejati. Takle je bil res smešen! "Kaj se smejiš!?" je že skoraj jokal. "Saj se ne tebi," sem se zlagala, a vest me ni prav nič pekla, samo na vic sem se spomnila. "Ne! Meni se smeješ! Vem! Ti krava(!), kuzla(!!!), trapa(!), svež krompirček(!!!!!)!!!" se je drl. Ko je to izrekel, mi je para že uhajala iz ušes. Bila sem tako jezna! (Svež krompirček je namreč najhujša žaljivka.) Kot žival (lev na primer) sem se zadrla nazaj: "Ti si svež krompirček, pa še pohan povrhu!!!" Milošu se je poznalo, kako je jezen. Bil je rdeč, lasje so mu stali pokonci in usta je imel spet našobljena. Zarenčal je in oddivjal iz sobe (k temu spada tudi loputanje z vrati). Jaz pa se nisem več hotela pogovarjati z njim.

Ves dan sem čepela pred televizijo in se kujala. Še na kosilo nisem šla. Popoldne sta se vrnila ati in mami in me našla zleknjeno na kavču, z morilskim pogledom. Tudi z njima sem komajda govorila. Miloš se ni prikazal.

Ves teden sem se svojega bratca izogibala. Nisem ga hotela niti videti niti slišati. Tudi on si tega ni prizadeval. Enkrat pa sem ga le srečala. Takoj, ko me je videl, mi je pokazal jezik. "No, pa imam!" sem si mislila.

A kot pri drugih prepirih, sva se tudi po tem pobotala. Po enem tednu molčanja je prišel k meni v sobo: "Lena, ali imaš mogoče lepilo?" Imela sem ga in sem ga rade volje posodila. Miloš se je nasmehil in odšel je iz sobe. Ko je lepilo prinesel nazaj, sem mu rekla: "Poslušaj! Oprosti, ker sem ti rekla krompirček." Počutila sem se neumno, kratko pa je skozi zobe iztisnil: "Tudi meni je žal!" Bila sem vesela. Vedela sem, da sva sedaj spet prijatelja.

Po tistem prepiru se še nisva tako močno skregala. Mislim, da naju je muka, ko sva molčala, izučila.

Alenka VITTORI, 7.b

SESTRADANI ZAJČEK

Lačni zajec si je moral poiskati hrano.

Odkakljal je na polje. Pogledal je, če so kmetje kaj pustili zanj. Zagledal je tri repe. Vzel jih je in odnesel v skrivališče. Zdaj je šel iskat malo zelja. Našel ga je na njivi tete Dane v Pesku. Zajček bi še rad imel koruzo! Našel jo je na dedkovi njivi za Gradiščem.

Zajček je našel zadosti hrane, zato je zadovoljno odkakljalv gozdiček.

Matija KOČEVAR, 2. a

PRI KAVICI

SOSEDA LIDIJA JE POVABILA SOSEDO ŠPELO NA KAVICO. OBE STA SPILI KAVICO. POTEM JE ŠLA ŠPELA DOMOV. DRUGO JUTRO JE SPET PRIŠLA NA KAVICO IN POGOVARJALI STA SE O PRIPRAVI KAVE IN KAKO DIŠIJO DOBRE KAVE. PO ZMENKU OB KAVI JE ŠPELA ŠLA DOMOV. LIDIJA JE POSPRAVILA MIZO IN NANJO POGRNILA PRT.

Iva MLAKAR, 1.R.

PRIPOVED UŽALJENEGA ZVEZKA

Majhen, črtast, že skoraj pozabljen zvezek sem, ki leži v zaprašeni sobi, polni prahu.

Povedal vam bom o svoji preteklosti. Saj veste. Zvezek najprej izdelajo v tovarni, potem pa ga pošljejo v prodajo. Tako se je zgodilo tudi meni. Potem me je kupila majhna deklica. Uporabljala me je za jezikovni pouk, ki ga je imela najraje. V meni so blestele same lepe ocene - petice. S tem sem bil zelo zadovoljen. A na žalost me je hitro napolnila.

Zato sem končal tu, v zaprašeni sobi, polni prahu.

Maja MLINARIČ, 4. a

KAJ SE ZGODI, ČE JURČEK POZABI UMITI ZOBE?

Jurček si ni rad umival zob. Zjutraj in zvečer si je pozabil umiti zobe.

Mama ga je vprašala: "Jurček, si umil zobe?"

Jurček potihoma govori: "Sem, sem zelo lepo!"

Čez nekaj dni pa je Jurčka začel boleti zob.

Jurček jeclja: "Av, kako boli! Za to ne sme izvedeti mama! Drugače končam pri zobozdravniku! Joj, kako me zob boli!"

Mama sprašuje: "Jurček, kaj ti je? Tako si bled!" Jurček javka: "Kaj morem, če me pa zob boli!"

"Veš mama, pozabil sem si umiti zobe. Večkrat," reče Jurček.

"Jurček, Jurček, ne more se končati drugje kot pri zobozdravniku," govori mama.

Naslednji dan sta se Jurček in mama odpravila k zobozdravniku. Zdravnik je Jurčku izpulil zob.

Od tistega časa si je Jurček vedno in redno umival zobe. Vsaj dvakrat na dan.

Martina NOVAK, 4. a

SPEKLA SEM KRUH

Ko sem bila v Obrežu, je babica pekla kruh. Dobro sem jo opazovala in jo tudi vprašala za navodilo. Doma sem tudi jaz poskusila narediti majhen kruh, ko mame ni bilo doma.

Najprej sem si pripravila posodo in moko. V lonček sem dala kvas in ga pol ure pustila vzhajati v posodi. Vse skupaj sem zmešala in dodala mlačno vodo in sol. Vse skupaj sem dobro zamesila in pustila vzhajati. Namazala sem pekač z mastjo in potresla z moko. Vklópila sem tudi pečico. Kruh sem dala na pekač in pripravila sem mešanico vode in moke, da bi s tem premazala kruh. Pustila sem ga še malo vzhajati. In na koncu sem ga dala v pečico. Ko je bil pečen, sem ga pustila, da se je ohladil.

Prvič je bil malo premalo slan. Dala sem ga tudi malo babici.

Mateja ŽERJAV, 3. a

HRUŠKA DEBELUŠKA

Hruška debeluška,
se ježku smeji,
vetrček pihne
in na tla odleti.

Ježekjo prime,
jo vrže na hrbet,
nese jo v domek svoj,
za mrzle zimske dni.

Sanja KOVAČ, 2.r

TELEFONIRALA SEM MAMI

Nekega dne smo se odpravili na pošto. Ko smo vstopili skozi vrata, nas je pozdravila poštna upravnica. Zastavili smo ji nekaj vprašanj. Upravnica nam je na vprašanja prijazno odgovorila. Na pošti smo si lahko kupili kartice. Iz telefonske govorilnice smo lahko telefonirali.

Telefonirala sem mami v službo. Po ogledu pošte smo se zadovoljni vrnili v šolo.

Silvia KANIČ, 2. a

JO POZNATE?

Moji mami je ime Dragica. Ima modre oči, rdečerjave kratke lase, usteca, ki se rada smejejo. Slabo vidi, zato nosi leče, včasih pa si na nos natakne očala. Po poklicu je učiteljica glasbe. Velikokrat hoče biti stroga, ampak ker je majhna in drobna, ji to nekako ne pristaja.

Vem, da ima dobro srce, zato se trudim v šoli, da bi imel dobre ocene, in da bi bil priden. Doma se dobro razumemo. Do nje se lepo obnašamo ter jo imamo vsi v družini radi.

Jani CVETKO, 4. b

SVET MOJIH SANJ

Mnogokrat razmišljam o svojem življenju, o tem, kaj bom postala, kje bo moj dom, kakšno družino bom imela,... če bom srečna. Razmišljam in sanjam. V sebi imam predstave. V moji glavi je vse zapisano - moje življenje, moji upi.

Kaj me pripravi na razmišljanje? Kje razmišljam? Največkrat o tem razmišljam v naravi, v tišini, lepoti. Lahko bi rekla, da je moje življenje polno, sončno takrat, ko sem v naravi. Prepričana sem, da bom do konca zapisana gozdovom, travnikom, poljem, vodi, zraku in živalim. V tem vidim svojo prihodnost. Vendar me vse te misli na nek način strašijo. Ne vem, v katero šolo naj grem, da bom ostala tam, kjer se skriva vsa lepota življenja. Mnogo ljudi, še posebej tisti, ki so mi najbližje, pravijo, da živim v oblakih, da sem naivna, ker verjamem v lepši svet, kjer bi človek in narava, ter vsi njeni elementi živeli v sožitju.

Vedno bolj odraščam, vedno bolj se mi zdi, da res živim v oblakih. Spoznavam grenkobo življenja, življenja, ki ga živim, ki ga imam rada, kljub težavam, ki me včasih pestijo. Ko sem zelo žalostna, se mi v glavi porajajo misli, v katere sem prepričana in sama sebe dvignem in prebolim.

Kakšen bi bil svet brez problemov? Če bi vedno bilo vse rožnato? Dolgočasno. Poznam ljudi, ki jih nič več ne veseli, nimajo volje. Takih ne razumem. Koliko majhnih stvari polepša svet. Že, ko pogledam metulja, ali prelepi cvet, sinje nebo, vse te lepe barve. Življenje je lepo. Vedno, pa naj še bo tako hudo, so na svetu lepe stvari, ki se jih moramo veseliti. Na tem svetu pa so še ljudje. Kaj pomenijo ljudje meni, samotarju z malim krogom ljudi okrog sebe? Mislim, da so ljudje največje zveri na Zemlji (razen izjem). Mnogi ljudje, s katerimi imam stike, me naredijo le depresivno, zato so le redki, ki jim zaupam, s katerimi se lahko odkrito pogovarjam. To so moji prijatelji, ki pa jih je malo. Imam pa mnogo drugih prijateljev, ki me razumejo bolj kot katerikoli človek na tem planetu. To so moji psi, s katerimi delim vse svoje probleme in razpoloženja. Vedno me pomirijo na svoj, preprost način. Poznajo me in jaz poznam njih. Mnogi mislijo, da sem čudakinja. Mogoče sem, toda ne za tiste, ki me poznajo. In še na koncu. Kakšna bo moja prihodnost, življenje?

Zavedam se, da je življenje težko, neprestano bojevanje. Življenje je takšno, kakršnega si ustvarimo. Vse je odvisno od nas samih. Prepričana pa sem v eno. Ne glede na to, kje bom in kaj bom delala, bom imela v svoji glavi svet, kjer bo prostora za vse, kjer bo življenje brez dokazovanja in tekmovanja. To je svet mojih sanj. Moj svet, pa je svet v naravi, z mojimi najboljšimi prijatelji - živalmi, kjer bo življenje presprosto in brez sovraštva. Ta svet je moja prihodnost - moje življenje.

Jasna KLOBUČAR, 8.a

NEPOZABNI IZLET S KOLESOM

Babica rada kolesari. Nekega dne me je povabila s seboj.

Odpeljali sva se proti Presiki. Levo in desno od ceste je bilo polje, na njem so rasle različne poljščine.

Ustavili sva se v gozdu. Našla sem gobe, ki mi jih je babi pripravila za večerjo.

Na Presiki sem dobila sladoled. Nadaljevali sva pot skozi gozd. Naenkrat sva bili sredi polja.

Prispeli sva v Trnovec. Na terasi sva se odpočili in odžejali s sokom.

Bilo je lepo. Zadovoljni sva se vrnila domov.

POROČILO ŠŠD OŠ SREDIŠČE

leto 1996

Naša šola se lahko pohvali z uspehi na različnih področjih. Vidno mesto zavzema tudi šport. Ukvarjamo se z različnimi športnimi dejavnostmi in zagotovo najde vsak kaj zase. Vsako leto se nizajo novi uspehi. Pa pogledjmo, kaj se je dogajalo v šolskem letu 1995-96.

Že takoj na začetku šolskega leta (konec septembra) smo organizirali šolski KROS, v katerem so sodelovali učenci od 1. do 8. razreda. Najboljši od 4. do 8. razreda so se pomerili z vrstniki iz občine Ormož. Organizatorji občinskega krosa so bili mi in bili smo zadovoljni s samim potekom. Zelo dobro so se odrezali fantje, saj so bili skupno prvi, malo manj srečna pa so bila dekleta. Zmagovalci so napredovali do državnega krosa v Ravnah na Koroškem. Iz naše šole se ga je udeležil Matej Majč, ki je pripomogel, da se je njegova skupina uvrstila na 4. mesto.

Oktobra 1995 so se fantje udeležili turnirja v MALEM NOGOMETU v Tomažu ter zasedli drugo mesto, marca 1996 pa so nas zastopali na Ptujju na področnem turnirju. Spremljala stajih Tina Jurkovič in Tomo Ivančič.

V popoldanskem času smo jeseni izvedli šolsko prvenstvo v ROKOMETU. Vsak razred je imel svojo ekipo, pomerili pa smo se "vsak z vsakim". Pri dekletih so slavile učenke 8. b, pri fantih pa 8. razred (a in b združena!). Na občinskem tekmovanju so bila starejša dekleta (7., 8. razred) prva in se uvrstila na področno tekmovanje. Mojca Zorjan je dobila priznanje za najboljšo vratarko, Rebeka Kolenc in Nataša Zorec pa sta bili med najboljšimi strelkami. Tudi na področnem so se dobro odrezala in se udeležila četrtfinala državnega prvenstva v Veliki Nedelji. Tam so zasedle 3. mesto, kar je eden največjih uspehov rokometasice ŠŠD Središče.

Tudi starejši fantje so se uvrstili na področno prvenstvo v rokometu, potem ko so bili na občinskem drugi, Matej Majč pa je bil najboljši strelec. Po senzacionalni odločilni tekmi so izpadli iz nadaljnega tekmovanja. Miha Borko je dobil priznanje za najboljšega vratarja. Vmes so oboji odigrali prijateljski tekmi s ŠŠD iz Ormoža.

Po jesenskem delu občinskega prvenstva v rokometu so bile mlajše deklice prve, malo manj sreče pa so imeli mlajši dečki (5., 6. razred).

Januarja 1996 smo preživeli en dan na Rogli, kjer smo smučali, se sankali, hodili do Peska, jahali.

Šolsko prvenstvo v GIMNASTIKI smo izvedli marca 1996. Bilo je pravo tekmovanje, saj so sodili pravi "odrasli" sodniki. Sodelovali smo tudi na občinskem prvenstvu, kjer so bila dekleta ekipno druge. Drugo mesto je osvojila Helena Lukman (8. b) v mnogoboju. Dosegli smo zmago v preskoku z Natalijo Janežič, odlično se je izkazal četrtošolec Dejan Miljevič, ki je dobil bronasto medaljo za vajo na parterju.

Državnega prvenstva v streljanju, ki je bilo v Ljubljani, so se uspešno udeležile Jasna Klobučar, Helena Lukman in Farida Abubakar, ki jih vodi prizadevni Ivan Šavora.

Pred krajevnim praznikom so se košarkarji udeležili tekmovanja za pokal KS, ob enaki priložnosti pa tudi tekmovalci v namiznem tenisu.

V tem letu je pred nami še atletski mnogoboj na ravni šole, občine, pričakujemo pa tudi kakšno uvrstitev na področno ali državno tekmovanje, tekmovanje v rokometu za mlajše, učenje plavanja in še kaj.

Ob tej priložnosti se zahvaljujemo vsem zunanjim sodelavcem in učiteljem, ki so kakorkoli pripomogli k uspešnemu udejstvovanju šolskega športnega društva.

Helena LUKMAN, 8.a

POROČILO O OBMOČNEM TEKMOVANJU V ZNANJU MATERINŠČINE

V soboto, 9. marca 1996, je bilo na Pedagoški fakulteti v Mariboru območno tekmovanje v znanju materinščine, ki je bilo posvečeno 120-letnici rojstva Ivana Cankarja. Udeležilo se ga je 257 osmošolcev iz 74 osnovnih šol. Tekmovalci so pisali spis in test iz jezikovnega znanja.

Tekmovanja so se udeležile vse šole ormoške občine.

Našo šolo so zastopale tri učenke: Helena Lukman iz 8.b, Helena Lukman in Jasna Klobučar iz 8.a, ki so na tem množičnem tekmovanju dosegle izreden uspeh, saj so vse tri osvojile srebrno Cankarjevo priznanje.

Srebrno priznanje so dosegli tudi po en učenec iz Ormoža, iz Miklavža in iz Tomaža.

Mentorica

POROČILO O IZVEDBI ČISTILNE AKCIJE

Turistična zveza Slovenije je tudi letos organizirala akcijo čiščenja in urejanja okolja po vsej Sloveniji. Tej akciji, ki je potekala pod geslom: "Moja dežela - lepa, urejena in čista", smo se v soboto, 30. marca 1996, pridružili tudi učenci in učitelji naše osnovne šole.

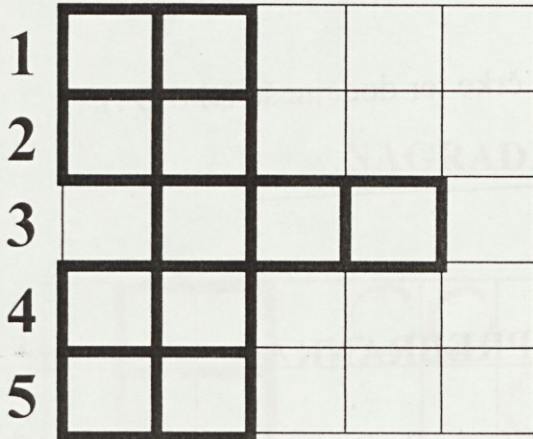
Odločili smo se urediti, ne samo okolico šole, temveč vse kraje v krajevni skupnosti. K sodelovanju smo zato povabili tudi krajanje in nekatera društva v kraju. S skupnimi močmi in veliko vneme smo se lotili dela: pobiranja odpadkov, grabljanja, pometanja,... Število odpeljanih prikolic smeti priča, da smo bili uspešni, prav tako pa tudi pogled na lepo in urejeno okolje.

Prepričani smo, da je bila akcija potrebna in uspešna, zato jo bomo ponovili tudi prihodnjo pomlad.

Učenci in učitelji

ZA RAZVEDRILO

IZPOLNJEVANKA

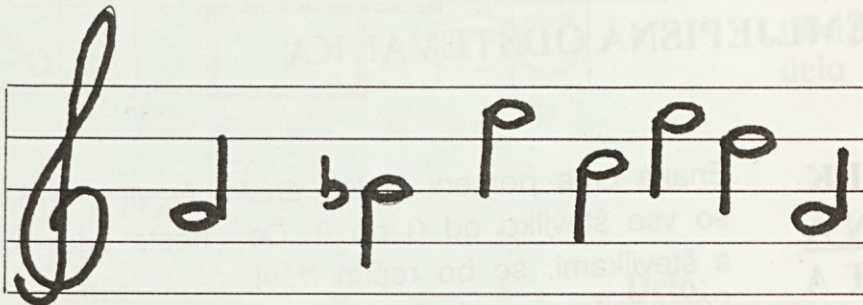

1. povezano cvetje
2. vodno prevozno sredstvo
3. pastir ovnov
4. mladič pernate domače živali
5. znak za znižanje tona

Na obrobljenih poljih dobiš nekaj, česar se četrtošolci zelo veselijo.

To je: _____

PREBRANKA Z NOTAMI

Rešitev: _____

SPREMENJENKE

IRANCI ()
STAVKA ()
REZINA ()
MATAJ ()
GOBAN ()
MARTON ()
TONIKA ()

V vsaki besedi spremeni eno črko tako, da vedno dobiš moško ali žensko ime. Nove črke vpiši v oklepaje, kjer boš nato prebral priimek pesnika, ki je bil rojen pred 155. leti v Vodrancih.

Rešitev: _____

PREMETANKI

BRANKO IN TEJA VLAJ sta si ogledala Cankarjevo dramo. Katero?
(Premečite velike črke!)

Rešitev: _____

KOR OŠ : PESTRI ZVOKI !

Kdo tako ubrano poje? (Premečite velike črke ter dodajte še črko B !).

Rešitev: _____

PREMETANKA IN PREBRANKA

GRIČ? DA! ŠE danes je vzpetina, ki jo G(orazd) RAD (ob)IŠČE, saj zraven je igrišče!

Rešitev: _____

ZEMLJEPISNA ODŠTEVANKA

SLATNIK
--SLAVINA
= MUTA

Enaka črka pomeni vedno enako številko. Uporabljen so vse številke od 0 do 9. Če boste črke nadomestili s številkami, se bo račun izšel.
Pomagajte si s ključem!

Ključ:

053860 = slovensko mesto

Račun (rešitev) :

ČRKOVNI REBUS

Mo Ž RRR K

Rešitev: _____

SESTAVILI:

Nuša Cvetko in Mojca Mlinarič s pomočjo mentorja Slavka Mlinariča.

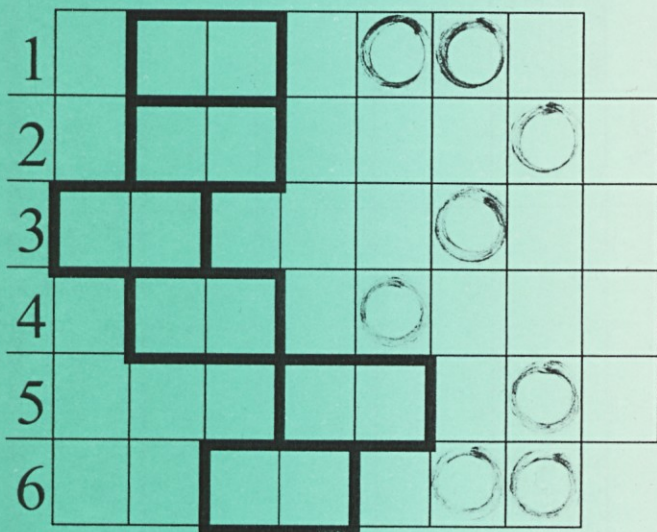
OSMEROSMERKA

V vseh osmih smereh poišči pojme, ki so bolj ali manj povezani s šolo. Na koncu ti bo ostalo 6 črk neprečrtanih. Če jih prebereš po vrsti, dobiš še en šolski pojem.

REŠITEV: _____

A A D E C E B A K R
A B E C I N A S I P
K R O G I R D O N A
N O Ž G U Z E L Č E
A T O R E P R I N J
V A G I J N K R I I
E K A V K E Z E V Z
T S R A Č O S B S E
Š L K L O P Z E T O
O O I K I G L A O P
P Š L S D T A B L A

NAGRADNA IZPOLNJEVANKA

1. opis potovanja
2. značilnost sončnega vremena
3. pripadniki župnije
4. prostor, kjer spimo
5. šolska potrebščina
6. majhne slike

Na obrobljenih poljih dobiš ime in priimek slovenskega pesnika, na poljih s krožci pa njegovo delo

REŠITEV:

Pesnik: _____

Delo: _____

UGANKE

V goricah se vrti, vrti, vrti,
škorce lačne plaši.

Iz gozda ves napikan pridrvi,
hruško nabode, že je več ni.

Iz zraka frfotaje prileti,
en, dva, tri grozdja več ni.

Pod zemljo lahko živi,
tudi v hruško zleze in tam živi.

N A G R A D N A
K R I Ž A N K A

SPROSTOST BELEŽNICA OHRANJENJA E OCEANINI MISI IN VDEČEV	NALEPIA	OTROCI	ILAR BLEZ KOUCA	ŠTEFAN PLANNIC	DOSTO- TANSTVO, PONOS	MARSLA ŠOLSKA OCENA	LEHITSKI SIMBOL ZA KISIK	GORA NAD POLICANMI	VIPATA	PRVA SLO- VENSKA FILM IGRA KA (ITA)	NEROD- PISANOST	MASLOV OČERETE FLANILA	METRICINI POUDABET (LITUS)
NAŠA VLAJEVNA SKUPNOST													
DEČEK, LI NI HOTEL ZDASTI							CESTNI/ ZAVOJ MOSTO ME						
PIBIŠKI BEVIZIT				ZNANOST SKLEPENA									
ZHLETA ZITANA ERNA			SILOVENSKI POLITIK (DUSAN)	GRŠKA ČELA MESTO V ČRNI GORI				POŠKODBE TJIVA					OŠEJNI ZATIMEK
SLIKAR ŠUBIC		PRIMOŽ KOŽAK			JOSIP JURČIČ	II BESEDNA VESTA		ILIDIT	OTO PESTNER	LEOVICA S. PISATEL (INO, "DRAGA HOTEL 12A")			
PEDE PA LEPI			SLOVENSKI IGRALLEC SOJNI EPOR ALI SVET										
	EDUOLARER LANSULJ POJAV OB NEVITTI							RUHINJSKA ROSDOT GORA V TESALITJI					
GABY NOVAL		GRŠKA ČRKA ČELVA BULJE MEBUKE			KORITO BET KOLA DUDE BULJE BACETKA				LEVNO SOLEDSTVO OČIA, AŦA				AHERIČLO MOŠKO IHE
PEH- BARKUDTOV PLIMER			MOJ SEBOJ KONESHNI MEKATUBI GLASOVI NILELJ				... IN DALILA						
MOESKE NIMFE, HÖREDE OCEANA							STABO TVATSKO ORODJE						
.... SPAK							MAINA BLES BACETKA IN KONICA				ANTON DERVHOA		

